

De tijd van de geestelijke ondertrouw tussen Christus en Zijn kerk

Ds. J. IJsselstein - Hooglied 2:15-17

Liturgie:

Psalm 43:3,5

Psalm 138:4

Lezen Psalm 23 (of: Hooglied 2)

Psalm 23:1,2,3

Psalm 89:8

Avondzang:4,7

Gemeente, in deze dienst van nabetrachting op het gehouden Heilig Avondmaal overdenken we samen Hooglied 2:15-17. Daar lezen we onze tekst, het Woord van God, als volgt:

Vangt gijlieden ons de vossen, de kleine vossen, die de wijngaarden verderven, want onze wijngaarden hebben jonge druifjes.

Mijn Liefste is mijn, en ik ben Zijn, Die weidt onder de leliën.

Totdat de dag aankomt, en de schaduwen vlieden; keer om, mijn Liefste! wordt Gij gelijk een ree, of een welp der herten, op de bergen van Bether.

Deze tekst gaat over, en dat is ook het thema van de preek:

De tijd van de geestelijke ondertrouw tussen Christus en Zijn kerk

We letten samen op drie aandachtspunten:

1. Een dreigend gevaar

Dat ziet u in vers 15: *Vangt gijlieden ons de vossen, de kleine vossen, die de wijngaarden verderven, want onze wijngaarden hebben jonge druifjes.*

2. Een vaste grond

Dat ziet u in vers 16: *Mijn Liefste is mijn, en ik ben Zijn, Die weidt onder de leliën.*

3. Een heerlijk vooruitzicht

Dat ziet u in vers 17: *Totdat de dag aankomt, en de schaduwen vlieden; keer om, mijn Liefste! wordt Gij gelijk een ree, of een welp der herten, op de bergen van Bether.*

Als eerste dus:

1. Een dreigend gevaar

Want er staat in vers 15: *Vangt gijlieden ons de vossen, de kleine vossen, die de wijngaarden verderven, want onze wijngaarden hebben jonge druifjes.*

De *Kerk* van Christus wordt hier vergeleken met een wijngaard. Met een wijngaard die de Heere Zelf geplant heeft, en die Hij ook Zelf onderhoudt en verzorgt (Jesaja 5:7, 27:3).

Dus zijn *Gods kinderen* in dit beeld de wijnstokken, de druivenplanten, die bloesem hebben of jonge, tere druifjes.

Zo'n wijngaard was vroeger ommuurd en werd als het kon bewaakt. Niet tegen inbrekers, want die hadden daar niets te zoeken, maar vanwege de vossen, die over de muur slopen, en eenmaal binnengekomen het hout van de wijnstokken kapot knaagden en de jonge druifjes opaten.

Er is nog maar net bloesem, er zijn nog maar net jonge, tere druifjes, en nu al dreigt het gevaar dat de takken stuk gevreten worden en de jonge, tere druifjes worden opgegeten.

Er dreigen voor de wijnstokken, voor Gods kinderen *gevaren*. We hoorden eerder al, in hoofdstuk 1:6, de klacht van de bruid: *Mijn wijngaard, die heb ik niet gehoed*.

De nauwe verbondenheid aan, de gemeenschap met Christus, het ervaren van Zijn tere liefde en het proeven van Zijn bijzondere genade, is als een tere plant die gemakkelijk verwond en beschadigd wordt.

Daarom zegt de Bruidegom tegen de bruid, daarom zegt Christus tegen Zijn kinderen: 'Pas op, kijk uit, wees waakzaam, want er dreigen gevaren!'

En die gevaren dreigen juist nadat wij bijzondere zegen gekregen hebben.

Denkt u maar aan Petrus. Wanneer verloochent deze discipel zijn Meester met liegen en vervloeken? Juist in de nacht na het laatste Pascha, na het eten van het nieuw ingezette Heilige Avondmaal. In het donker van de nacht, na zoveel ontvangen zegen...

'Pas op dus, voor de *vossen!* En ook en misschien wel juist voor de *kleine vossen!*'

Dat wil zeggen: Pas op voor de *zonde*, ook voor wat wij noemen 'kleine zonden': niet zo zichtbaar, en meer verborgen.

Denk maar aan Psalm 19: *reinig mij van mijn verborgen afdwalingen* (19:13).

Pas op voor de zonde van ontevredenheid, jaloezie, bitterheid, afgunst, voor zondige begeerten, voor geestelijke hoogmoed en gerustheid van hart.

Pas op voor de *zorgvuldigheden* van het leven, die het Woord verstikken (Markus 4:19).

Pas op voor de *listige verleiding* van de duivel, geeft de duivel geen plaats (Efeze 4:27).

Pas op voor iedere *valse leer*, die de schoonheid, die de zuiverheid van het huwelijk tussen de Bruidegom en de bruid wil aantasten.

En daarbij moet helemaal niets als onbetekenend aangezien worden, want het gevaar komt zeker ook van de *kleine vossen*.

Kinderen van God, de zonde maakt in de ervaring van ons hart scheiding tussen Christus en ons. De zonde dooft het licht en brengt duisternis, de zonde ontnemt troost en brengt tot moedeloosheid. De zonde verstoort de oefening van het geloof en brengt tot twijfel.

Daarom waarschuwt apostel in de Hebreeënbrief: *Daarom dan ook, alzo wij zo groot een wolk der getuigen rondom ons hebben liggende, laat ons afleggen alle last, en de zonde, die ons lichtelijk omringt, en laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is* (Hebreeën 12:1).

Toeziende, dat niet iemand verachtere van de genade Gods; dat niet enige wortel der bitterheid, opwaarts spruitende, beroerte make en door dezelve velen ontreinigd worden (Hebreeën 12:15).

Voorzichtig leven dus, en de middelen gebruiken om ver weg te blijven van de zonde, in het bijzonder het middel van het lezen van het Woord en het middel van het verborgen gebed, juist ook in tijden van zegen.

Zeg niet: ‘nu kan ik weer een tijdje vooruit’, want er dreigt gevaar! *Want onze tegenpartij, de duivel, gaat om als een briesende leeuw, zoekende, wie hij zou mogen verslinden* (1 Petrus 5:8).

Onze eerste gedachte: een dreigend gevaar. We gaan verder met onze tweede gedachte:

2. Een vaste grond

Want in vers 16 lezen we: *Mijn Liefste is mijn, en ik ben Zijn, Die weidt onder de leliën*
Een vaste grond, zo hebben we ons tweede aandachtspunt genoemd.

Wat is vaste grond van de band tussen Christus en Zijn kerk?

Die vaste grond is een vast *verbond*, het vaste verbond waarvan Heere zegt in Psalm 89: *Ik heb een verbond gemaakt met Mijn uitverkorene* (89:4). Dit is de inhoud van dat vaste verbond, van dat vaste verbond der genade: De Vader heeft in de stille eeuwigheid de uitverkorenen gegeven aan de Zoon. Zoals de Heere Jezus dat Zelf gezegd heeft in Johannes 17: *Zij waren Uw, en U hebt Mij dezelve gegeven* (17:6). En de Zoon heeft in diezelfde stille eeuwigheid Zichzelf gegeven. En later heeft Hij de Zijnen duur gekocht met prijs van Zijn kostbare bloed (1 Korinthe 6:20). En de Heilige Geest werkt dit alles uit, door Zijn toepassende werk uit in hart van Gods kinderen.

En dat verbond, dat eeuwige verbond der genade staat vast. Omdat God zegt: Ik zal niet feilen in Mijn trouw, noch Mijn verbond ooit schenden. Ik zal nooit herroepen hetgeen Ik eenmaal heb gesproken. Wat uit Mijn lippen ging, blijft vast en onverbroken (Psalm 89:14, ber.).

En daarom, daarom alleen kan de bruid zeggen: *Mijn Liefste is mijn*. Letterlijk zegt ze: mijn Liefste is *tot mij*. Dat is het begin geweest. Daarom ligt het zo vast. Dit, kinderen van God, was het allereerste begin: *God is ons genegen* (Psalm 67:3, ber.). Eeuwige, eenzijdige liefde. *Mijn Liefste is tot mij!*

Onze band met Christus, als een huwelijksband tussen Hem en al Gods kinderen, ligt vast in *Zijn* liefde tot ons. Hij wilde alles voor ons worden. De Vader wilde Hem geven. En de Heilige Geest wilde genade werken en toepassen in ons hart. En dat alles was ongevraagd aan onze kant (Jesaja 65:1).

Daarom begint de bruid met te zeggen: *Hij is tot mij. Mijn Liefste is mijn*.

En *daarna* zegt ze ook, maar dat is het tweede en niet het eerste: *ik ben Zijn, ik ben tot Hem. Ik heb Hem lief, omdat Hij mij eerst heeft liefgehad* (zie 1 Johannes 4:19).

Omdat Hij mij liefhad, daarom is Hij ook alles voor mij geworden.

Hier, in vers 16, beschrijft de bruid de vastheid van de band tussen de Bruidegom en haar, een vastheid die vastligt *in Hem, in Christus*.

Hij is tot mij, en nu ben ik tot Hem. In die volgorde: Hij had mij lief, en nu is Hij alles voor mij geworden. Daarom schrijft Paulus ook aan de Korintiërs: *Doch gij zijt van Christus, en Christus is Gods* (1 Korinthe 3:23).

Wat is dit toch een wonderlijke band. Het kwam van Hem, ongevraagd en niet gezocht van onze kant. Hij vroeg ons ten huwelijk.

Wat een eeuwig wonder, dat Christus, God uit God, Licht uit Licht, Schepper van het heelal, mens geworden, gekomen in een wereld vol van zonde en schuld, de hand vroeg van zulke nietige aardwormen, van zo'n verloren bruid.

En sindsdien (als God werkt, wie zal het dan keren?) is er een band. Een band die echt is, een band die geestelijk is. Een wederzijdse band: zoet, vol, onverbreekelijk, vaster als de band van een goed huwelijk (Efeze 5:27).

Hoe die band *ervaren* wordt, daarin is verschil. Dat bleek ook in de voorgaande verzen. Voor sommigen staat Hij achter de muur, voor anderen kijkt Hij door het raam, voor weer anderen blinkt Hij door het venster.

Bij sommigen wordt die band ervaren als een *innig verlangen*. Denkt u maar aan wat Jesaja zegt: *Met mijn ziel heb ik U begeerd in de nacht, ook zal ik met mijn geest, die in het binnenste van mij is, U vroeg zoeken* (26:9).

Voor anderen is het een band van *toevlucht nemen tot*, zoals bij de bloedvloeiende vrouw, die van achteren kwam om de zoom van het kleed van Jezus aan te raken (Markus 5:27).

Voor anderen is er een *duidelijker ervaren en geloven* van de heerlijke tegenwoordigheid van Christus, als wij Zijn stem horen, Zijn goedheid proeven, en de vruchten van Zijn genade smaken.

Daar is verschil in hoe Gods kinderen de band tussen hen en de Zaligmaker *ervaren*. Maar de band *zelf* is dezelfde. Want die is het werk van de Heilige Geest, van de Geest Christus en van God!

En *of* die band er is, gemeente, dat kunt u weten.

Als er in ons leven een band met *Christus* is, dan is de band met de *wereld* doorgesneden, dan hebben we de wereld de rug toegekeerd. En dan is Christus alles voor ons geworden. Nee, zeker niet zo, dat ik dan altijd 'wandel in het licht met Jezus', zoals sommigen zo graag zingen. Immers straks in vers 17 gaat het over *schaduwen*, en in vers 9 wordt gezegd: Hij staat *achter onze muur*, en in vers 14 zien we de bruid als een duif, die zich verstopt heeft in de kloven van de steenrots, en in vers 10 en 13 zien we dat de bruid niet eens opstaat op de stem van de Bruidegom.

Hier op aarde wordt de nabijheid van Heere veel gehinderd. Maar het blijft waar wat hierna staat, kijkt u maar in vers 16b: *Hij weidt onder de leliën*.

Het brengt ons in gedachten weer terug naar de vlakte van Saron; naar die vlakte ten zuiden van het Karmelgebergte, grenzend aan de Middellandse Zee, waar de mooiste bloemen uitbundig groeiden en bloeiden: als lelies onder de doornen (2:2)

Daar *weidt Hij onder de lelies*, als de grote Herder der schapen, in het midden van Zijn Kerk. En het geloof zegt: Ja, daar is Hij, ook al zie ik Hem niet altijd.

Christus *weidt* als een Herder onder Zijn volk, en Hij *woont* in de harten van Zijn kinderen (in de harten van hen, in wie Hij iets gelegd heeft van die band met Hem, ervaren in verlangen, in toevlucht nemen of in nabij Hem zijn, en dat terwijl de band met de wereld gebroken is). Christus *woont* in de harten van Zijn kinderen. Denk ook maar aan wat Johannes schrijft: *Die Zijn geboden bewaart, blijft in Hem, en Hij in denzelven* (1 Johannes 3:24).

Het is een stille verwijzing naar diezelfde, eerder genoemde gevaren. Wie voorzichtig wandelt, ver van de zonde, die mag de blijvende inwoning van Christus in zijn of haar hart ervaren. Maar wie het spoor van de geboden verlaat, die komt in het donker terecht. Daarom bidt Paulus ook voor de gelovigen in Efeze: *Opdat Christus door het geloof in uw harten wone, en gij in de liefde geworteld en gegrond zijt* (Efeze 3:17, zie ook Johannes 14:23).

Christus weidt als een Herder, Hij is aanwezig, Hij is present onder de gelovigen.

Zouden we, kinderen van God, ons niet veel meer moeten beijveren, zouden we niet veel meer moeite moeten doen, om de vreugde van het ervaren van Zijn aanwezigheid, van het proeven van Zijn liefde en genade te bewaren?

Hoe? Door waakzaam te zijn tegen de zonde, tegen de *vossen*, ook tegen de *kleine vossen*...

Zeker de *band* met Christus *zelf* is onverbreekelijk. Wij *kunnen* die band door onze zonden niet verbreken. De Heere heeft gezegd door de mond van de profeet Hosea: *Ik zal u Mij ondertrouwen in eeuwigheid* (Hosea 2:19).

Dat ligt voor eeuwig vast in het eeuwige verbond, gemaakt tussen God en Christus. Maar het vreugdevol *ervaren* van de liefde en nabijheid van Christus kan wel door onze zonde verstoord raken, Hij kan *in onze ervaring* van ons wijken, Hij kan ons wat betreft de gevoelige ervaring van ons hart verlaten. En daarom kunnen we door onze zonden weer zo in het donker terecht komen.

En *dan* gaat het van kwaad tot erger. Want het donker is gevaarlijk, ook het geestelijke donker is gevaarlijk. In het donker gaan we verdwalen, struikelen we, gaan we zitten en rusten, en vallen we uiteindelijk in slaap. Terwijl Petrus, de apostel, ons nadrukkelijk waarschuwt als hij schrijft: *Zijt nuchter, en waakt; want uw tegenpartij, de duivel, gaat om als een briesende leeuw, zoekende, wie hij zou mogen verslinden* (1 Petrus 5:8).

Juist in dat waken in onze gebeden, in dat strijden tegen de zonde, in dat weerstaan van de duivel, altijd biddend om de kracht van de Heilige Geest, juist daarin is dit een zeldzame troost: *Hij weidt onder de leliën*.

Mijn bloem, klein, een heel klein beginsel, ‘als een lelie onder de doornen’, mijn bloem is zwak, kwetsbaar, snel besmeurd met de vuilheid van mijn zonde, en van zichzelf niet in staat om overeind te blijven.

Maar *Hij weidt* onder de leliën. *Hoe dichtbij is Hij!* Met Zijn troost: Hij troost het hart dat schreiend tot Hem vlucht. En ook met Zijn kracht in mijn strijd tegen de zonde. *Zonder Mij, kunt u niets doen*. Maar ook: *die in Mij blijft, die draagt veel vrucht* (Johannes 15:5). Hij, Christus, is onze vaste grond en enige hoop. Hij die gezegd heeft: *Ik zal Israël zijn als de dauw; hij zal bloeien als de lelie* (Hosea 14:5).

Onze tweede gedachte was: een vaste grond. We gaan zo meteen verder met ons derde aandachtspunt: een heerlijk vooruitzicht, maar we gaan samen eerst zingen uit Psalm 89, daarvan het achtste vers.

*Gij toch, Gij zijt hun roem, de kracht van hunne kracht;
Uw vrije gunst alleen wordt d' ere toegebracht.*

Het gaat in onze dienst van nabetrachting over de tijd van geestelijke ondertrouw tussen Christus en Zijn Kerk. We hebben als eerste gelet op een dreigend gevaar, als tweede op een vaste grond, en we letten nu in de derde en laatste plaats op:

3. Een heerlijk vooruitzicht.

Want, zo staat er in vers 17: *Totdat de dag aankomt, en de schaduwen vlieden; keer om, mijn Liefste! wordt Gij gelijk een ree, of een welp der herten, op de bergen van Bether.*

Totdat de dag aankomt. Letterlijk staat er: tot de dag *afkoelt*. De woorden doen denken aan het frisse briesje wind, dat de warme namiddag afkoelt.

Ooit brak in het leven van Gods kinderen de dag aan, door de Opgang van de Zon uit de hoogte (Lukas 1:78), doordat de Zon der gerechtigheid zijn eerste licht liet schijnen en Zijn eerste warmte liet voelen.

Die eerste dag gaat afkoelen. Er komt een nieuwe dag.

Het wordt het avond, het wordt morgen, de tweede dag: de grote dag, die haastelijk komt, de dag van de terugkomst van de Heere Jezus Christus op de wolken van de hemel.

Dan zullen de *schaduwen vlieden*, dan zullen de schaduwen wegvlugten.

Welke schaduwen zijn dat? Samenvattend zouden we kunnen zeggen: alles wat afstand maakt, alles wat schaduw maakt, alles wat het geloof van de bruid het heldere zicht op het licht van de Zon beneemt.

De schaduw van onze zonden. Van de zonden die we doen, van de zondige woorden die we zeggen, maar ook van (de kleine vossen!) de zonden van ons begerig kijken, van de verborgen zonden van ons hart.

De schaduw van de zonden van hoogmoed en trots, de schaduw van de zonde dat we onszelf zo goed kunnen waarderen. De schaduw van de zonde van gebrek aan ootmoed en het onszelf mishagen, de schaduw van de zonde van het onszelf niet verootmoedigen.

De schaduw van de zonde van zoveel gebrek aan kennis van het Woord, van het zo weinig vasthouden aan het Woord, en dus de schaduw van het vergeten van de woorden en beloften van de Heere. De schaduw van aanvechting, strijd, ongelooft en twijfel.

Ja, want je kan wel gemakkelijk *zeggen*: ‘dat is allemaal zonde’, maar de geestelijke werkelijkheid is, dat Gods kinderen in dit leven zuchten onder het lichaam der zonde en des doods. We willen het goede doen, maar, zo zegt Paulus: *Ik zie een andere wet in mijn leden, welke strijdt tegen de wet mijns gemoeds, en mij gevangenneemt onder de wet der zonde, die in mijn leden is* (Romeinen 7:23).

Er zijn mensen die altijd zingen: ‘Ik wandel in het licht met Jezus, het donkere dal ligt achter mij...’

Maar, klopt dat wel? Is het dan nooit donker in uw hart? Zucht u dan nooit meer om uw zonden? Hebt u dan geen last meer van de zucht van Paulus, die zuchtte aan het einde van zijn leven: *Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?* (Romeinen 7:24)

Zeker, er zijn tijden dat het licht is in het leven van Gods kinderen, als we mogen zingen: *God is mijn Licht, mijn Heil, wie zou ik vrezen?* (Psalm 27:1)

Maar verder is dit leven hier op aarde, een leven vol van schaduw. We wandelen vaak bij maanlicht, omdat wolken (en dat zijn vaak onze zonden), omdat wolken het licht van de zon zo vaak aan ons oog onttrekken.

En dus is er bij Gods kinderen diep in hun hart een uitzien en verlangen naar de dag dat de schaduwen zullen wegvluchten, naar de tijd dat de scheiding (die er zo vaak door onze zonden is) voorbij zal zijn.

En ondertussen is er in ons hart het blijvende gebed: *Keer om mijn Liefste.*

Want ik ben zelf zo vaak de oorzaak van de scheiding, van Uw vertrek. Keer dan toch om, kom dan toch terug, o mijn Liefste. Want ik kan niet zonder de zoete ervaring van Uw liefde en van Uw genade, zonder de zoete ervaring van Uzelf.

Wordt Gij gelijk een ree (als een gazelle of antilope), of een welp der herten (als een jong mannelijk hert), op de bergen van Bether, dat wil zeggen: op de bergen die scheiding tussen ons maken.

Kom toch terug, spring er toch overheen. Want zoals het in het eerste was, zo zal het altijd blijven: *Uw komst is het, die mijn heil volmaakt* (Psalm 70:3, ber.). Alles hangt af van Uw komen tot ons. En als U komt, dan brengt U (dat weten we uit ervaring) alles mee.

Zo wisselen licht en donker elkaar af. Maar we blijven gehinderd worden door schaduwen.

Ondertussen weten we en mogen we geloven, dat ‘U, o Herder der schapen, weidt tussen de leliën. Dat U ons als een Herder leiden wilt, zoals ook op deze dag, aan de oevers van zeer stille wateren, waar Uw stok ons leidt en Uw staf ons vertroost (Psalm 23:4).’

Maar het blijft hier op aarde altijd ten dele. Er blijft een muur tussen U en ons. De wolken blijven het licht van de zon en de maan bedekken. Steeds weer missen we U, steeds weer zien we uit naar Uw komst. Dan weer mogen wij U van dichterbij ontmoeten. Dan raken we de gevoelige, vertroostende vrede in ons hart weer kwijt, het wordt weer donker..., vaak vanwege onze eigen zonden. Maar: ‘buiten U, o Heere, is er in ons hart geen rust en vrede. U bent alles voor ons geworden. Hoe zouden wij dan blij kunnen zijn, als U, de Bruidegom niet bij ons bent? (Lukas 5:34)’

Het leven van Gods kinderen is als het goed is een leven van verwachten, een leven van: *totdat...*

Ook deze avondmaalstafel is een tafel van verwachten, een tafel van *totdat...*

Totdat de schaduwen vlieden, *totdat* we uiteindelijk aan mogen zitten aan het avondmaal van de bruiloft des Lams (Openbaring 19:9).

Laten we, kinderen van God in die tijd van verwachten in de eerste plaats *voorzichtig wandelen*. Want onze zonden en onze geestelijke ontrouw maken onze tijd op de aarde vaak donkerder dan die behoeft te zijn.

Laten we ons in de tweede plaats *verblijden* in tijden dat de zon doorbreekt en de maan haar schijnsel geeft, en we mogen ervaren: *Uw goedertierenheid is beter dan dit leven* (Psalm 63:4).

Laten we in de derde plaats in deze tijd op aarde leven als *vreemdelingen*. Laten we oppassen dat onze liefde tot Christus niet minder wordt door onze liefde tot de wereld, die we juist door genade vaarwel hadden gezegd.

Laten we in de vierde plaats leven met *geduld*. Het leven ‘als een lelie onder de doornen’ kan ons pijn doen en verwonden. Maar het is een verdrukking van maar tien dagen. *Zijt getrouwd tot de dood, en Hij zal u geven de kroon des levens* (Openbaring 2:10).

Laten we in de vijfde plaats leven in het *vertrouwen*, dat Hij die het goede werk in ons begonnen is, dat zal voleindigen tot op de dag van Jezus Christus. Hij is zo getrouw als sterk, Hij zal Zijn werk in ons voleinden.

Terwijl ondertussen de blijvende bede klinkt in ons hart: Verlaat niet wat Uw hand begon, o Levensbron, wil bijstand zenden, in de strijd tegen de zonde, die ons zo vaak het licht in de ervaring van ons hart onttrekt (Psalm 138:8).

En dat alles met een hartelijk uitzien, naar die grote dag.

Eerst is er onze sterfdag. Wat zou het een zegen zijn als we dan zouden mogen zeggen: het leven was mij Christus, nu is het sterven mij gewin. Want *met Christus te zijn, dat is verre weg het beste* (Filippenzen 1:21, 23).

Nu laat gij, Heere Uw knecht, naar het woord Hem toegezegd, heengaan in vrede, want mijn ogen hebben uw zaligheid gezien (Lukas 2:30). *Uw zaligheid! Want het is door U, door U alleen, om het eeuwige welbehagen* (Psalm 89:8, ber.).

Echter hoe groot ons genieten, onze innerlijke rust en vrede hier op aarde bij ogenblikken kan zijn, toch is het hier nog allemaal ten dele. Maar we hebben een goed vooruitzicht. Daarom zingt de dichter: *Blij vooruitzicht dat mij streelt, ik zal ontwaakt Uw lof ontvouwen, U in gerechtigheid aanschouwen, verzadigd met Uw Goddelijk beeld* (Psalm 17:8, ber.).

Wij zijn, kinderen van God, op reis. En daarom zeg ik: het oog omhoog, het hart naar boven! Want we zijn op reis naar Immanuëls land. Daar *zullen we altijd met de Heere zijn* (1 Thessalonicenzen 4:17). Daar zal nooit geen scheiding meer zijn. Daar zal Christus, daar zal God zijn *alles en in allen* (Kolossenzen 3:11).

Daar *zal de tabernakel Gods onder de mensen zijn, Hij zal bij hen wonen en hun tot een God zijn* (Openbaring 21:3).

U zegt: en ik dan...? Ik ken daar *helemaal niets van...*

Zeker, ik ben netjes, ik ben meelevend, ik hoor graag over dit alles vertellen. Maar van verdriet over mijn eigen zonden, van verlangen naar en vluchten tot Christus, en van uitzien naar de dag dat de schaduwen vlieden, daar ken ik echt helemaal niets van...

Mag ik u dan tot slot raad geven? Het is een drievoudige raad.

a. In de eerste plaats: breek met uw zonden!

Bekeer u en belijd uw ongerechtigheid. *Alleen ken uw ongerechtigheid, dat u tegen de HEERE, uw God, hebt overtreden, en uw wegen verstrooid hebt tot de vreemden, onder alle groene boom, maar u bent Mijn stem niet gehoorzaam geweest, spreekt de HEERE* (Jeremia 3:13).

b. In de tweede plaats: vraag om ontdekkende, bekerende en vergevende genade: *O God, wees mij zondaar genadig*

c. In de derde plaats: vergeet niet (laat het uw houvast zijn, als u uw knieën gaat buigen en om genade gaat vragen), vergeet niet dat op deze dag boven de avondmaalstafel geschreven stond *Ik ben gevonden van hen, die naar Mij niet vraagden* (het kwam niet van ons, het kwam van God, alles ligt in Hem!). *Ik ben gevonden van degenen, die Mij niet zochten; tot het volk, dat naar Mijn Naam niet genoemd was, heb Ik gezegd: Ziet, hier ben Ik, ziet, hier ben Ik* (Jesaja 65:1).

Daarom kan het ook nog voor u! voor u allemaal!

Bekeert u, want waarom zou u sterven?

Voor al genade die wij deze dag mochten ontvangen, zij Gode alle lof en eer!

Amen.

Slotzang Avondzang:4,7

Houd ons gemoed voor U bereid,
Opdat het blij Uw komst verbeid',
Daar 't in een stil vertrouwen leeft,
Dat Gij ons onze schuld vergeeft.

O Vader, dat Uw liefde' ons blijk';
O Zoon, maak ons Uw beeld gelijk;
O Geest, zend Uwen troost ons neer;
Drie-enig God, U zij al d' eer.

